

Arrest

nr. 97 271 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 13 oktober 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 27 september 2012, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 14.10.2010 en de aanvullingen d.d. 11.07.2011, 04.11.2011 en 03.04.2012 ingediend door :

*[A. S.]
Nationaliteit Oezbekistan
[...]*

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2005 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer, met name dat hij vlot Nederlands zou spreken en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van art 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing [is] aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Op datum van 14.09.2012 werd inzake de aanvraag art.9bis van mevrouw [A. S.] en de heer [A. S.] immers eveneens een negatieve beslissing genomen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het internationaal kinderrechtenverdrag en het EVRM.

*Allereerst wordt voor de toepassing van het Kinderrechtenverdrag onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt. Betrokkene is meerderjarig (*02.11.1968) en kon zich bijgevolg niet dienstig op dit verdrag beroepen. Verder toont hij niet aan op welke artikels van het EVRM hij zich nog precies wenst te beroepen. Bijgevolg kan ook dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.*

Het argument dat de zus van betrokkene, zijn schoonbroer en hun kinderen allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van

herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene keerde zowel in de zomer van 2008 als in september 2009 nog terug naar Oezbekistan en kwam pas in augustus 2010 terug naar België. Zijn verblijf alhier, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 27 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [V. K.] (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[A. S.] [...] nationaliteit Oezbekistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Regelmatig verblijf verstreken sedert 13.09.2010.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 62ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een onjuiste beoordeling.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat men zich niet kan beroepen op de zogen[...]aamde tijdelijke criteria, daar waar op basis van diezelfde criteria veel personen werden geregulariseerd. Dat het anders gaan behandelen van personen die hetzelfde inroepen uiteraard willekeur inhoudt, leidt tot niet gemotiveerde beslissingen en het gelijkheidsbeginsel schendt nu gelijke of gelijkaardige situaties anders worden behandeld, terwijl het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheid[s]beginsel geschonden is, de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet

afdoende gemotiveerd is. Dat de betrokkene in ieder geval recht zou moeten hebben op een gelijke die gelet op het gelijkheidsbeginsel ook een beoordeling dient in te houden overeenkomstig de vernietigde criteria.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat de bestreden beslissing stelt in de eerste bewoordingen dat de betrokkene in aanmerking zou komen voor de criteria van de tijdelijk instructie. Dat de bestreden beslissing stelt geen enkele rekening te willen houden met de inhoud van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en de rechten die de betrokkene eventueel zou kunnen putten hieruit. Dat evenmin enige afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectie[f] geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat in zake regularisatie het no[cht]ans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden. Dat hij die een even grote band met België kan inroepen op diezelfde wijze dient behandeld te worden. Dat anders er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat het een zeer algemeen gegeven is dat veel personen zich op de vernietigde criteria met succes hebben kunnen beroepen.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitrag[e]hof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S.. 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P.. 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advokaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionnalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvStnr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK., C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet.11 terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsens van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelinge[n], die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State onder meer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschafft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat na het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885, nog steeds het gelijkheidsbeginsel blijft gelden en het motiveringsvereiste. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria , voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft.

Dat ter zake ingeroepen geld[t] dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegrond verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige merites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.

Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden.

Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.

Dat niet alléén het gelijkheidsbeginsel geldt. Dat de bestreden beslissing ook moet gemotiveerd zijn.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgeva[a]rdigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende par[tij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de

vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, in zoverre het de zogenaamde vernietigde criteria niet aanvaard als beoordelingscriteria voor het verzoeken artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, dit in toepassing van zowel het gelijkheidsbeginsel als in toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat hierdoor het begrip buitengewone omstandigheden verkeerd werd toegepast.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu.

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekende partij tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. «

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekende partij heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993,

en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat zowel de materiële als formele motiverin[g]sverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekende partij niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoekende partij precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestanda[a]r[d]iseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damiot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing [het] geciteerde beginsel schendt.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar, de banden van verzoekende partij met België, de aankomst van verzoekende partij op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, de kennis van de landstalen, de werkbereidheid. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

[...]

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. fout wordt geïnterpreteerd nu de inhoud van artikel 8 van het E.V.R.M. meer inhoudt dan wat de bestreden beslissing voorhoudt en dat bovendien artikel 8 van het E.V.R.M. wel geschonden zou zijn in zoverre de beslissing van de gezinsleden geschorst en/of geannuleerd zou

worden, zodat in die hypothese hij wel degelijk zou verwijderd worden van diens kind en levenspartner. Dat bovendien artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden voor de overige familieleden vernoemd in de verzoekschriften en/of aanvulling overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Met de specifieke humanitaire situatie waarin verzoekende partij zich bevindt houdt verweerster in [d]e bestreden beslissing geen enkele rekening.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders onstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op de lange verblijfsduur en de lange termijn van behandeling artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetteld is in het leven in België.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoekende partij reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769). Dat ook het E.V.R.M. gesteld heeft dat relaties met familieleden zelfs al zouden zij niet vallen onder het begrip kerngezin deels uitmaken van de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. (E.H.R.M., 25 september 1991, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk). Artikel 8 EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoekende partij meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM. Immers verblijft verzoekende partij, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied.

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit verblijf. Iets anders voorhouden tart werkelijk iedere verbeelding.

In België daarentegen heeft verzoekende partij duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekende partij verwijst hierbij expliciet naar het lijvig stukkenbundel welke hij voegde bij de aanvraag om machtiging tot verblijf en welke deel uitmaakt van het administratief dossier.

Nopens verzoekende partij kan en dient onomstreden gesteld te worden dat hij zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert diens aankomst op het grondgebied van het Rijk.

Verzoekende partij kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1 ste lid EVRM. Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd deze argumentatie slechts terzijde door verweerster ontmoet doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheids- toets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria: ,

- de zwaarwichtigheid en geweld[d]adigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya XI Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekende partij geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, kennis van de landstalen, sociale engagementen. Verzoekende partij meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat

Dat zeker gelet op het gelijkheidsbeginsel en steunend op een gelijkaardige band die effectief geregulariseerd hebben kunnen inroepen ten einde te worden geregulariseerd artikel 8 van het EVRM met succes kan worden ingeroepen.

Dat trouwens volgende gegevens algemeen gekend zijn :

- elke persoon van een bepaalde verplicht is om legerdienst te doen; de zoon zal in ieder geval bij terugkeer jaren verstoken worden van een mogelijkheid tot terugkeer gelet op dit gegeven;
- een persoon die zijn legerdienst niet tijdig doet wordt vervolgd, hetgeen ook geen vlugge terugkeer toelaat
- personen die voorheen asiel aangevraagd hebben worden bij terugkeer in Oe[z]bekistan worden vervolgd, hetgeen niet van die aard is dire[c]t te kunnen terugkeren
- personen die gerepatrieerd worden/ terugkeren komen niet dire[c]t in aanmerking om terug te keren; ook hier is er een wachttijd van jaren en jaren.

Dat hierdoor de actuele band met België kan teloorgaan en er in de praktijk geen sprake kan zijn van een verzoek artikel 9,2 van de vreemdelingenwet of er minstens een scheiding van de gezinsleden zich zal voordoen."

3.1.2.1. Zoals correct wordt aangegeven door verzoeker bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk vastgesteld dat door verzoeker geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uitgebreid toegelicht waarom de verwijzingen van verzoeker naar de verplichtingen die voortvloeien uit een aantal internationale verdragen niet dienstig zijn, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de voorziene motivering “eerder beperkt” of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad wijst er daarnaast op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurs-handelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht ook niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. In casu heeft verweerder, zoals reeds gesteld, uitgebreid toegelicht waarom de aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en derhalve de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker zonder meer toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct is en er sprake is van een onjuiste beoordeling van zijn situatie, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of die is vrijgesteld van deze vereiste om “*in buitengewone omstandigheden*” een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, daar waar een dergelijke machtiging in regel, gelet op artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland van de betrokken vreemdeling.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Er kan slechts worden vastgesteld dat verweerders appreciatie van de aangebrachte gegevens niet kennelijk onredelijk is en bovendien in overeenstemming is met de invulling die de Raad van State geeft aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig door hem als buitengewone omstandigheid aangevoerd gegeven niet in aanmerking heeft genomen en zet evenmin uiteen waarom hij meent dat enig door hem aangebracht element ten onrechte niet als een buitengewone omstandigheid werd beschouwd.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat zijn meerderjarige zoon na zijn terugkeer naar Oezbekistan niet onmiddellijk in de mogelijkheid zal zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen omdat hij wellicht zal worden vervolgd wegens het niet vervullen van zijn legerdienst en omwille van het indienen van een asielaanvraag. Deze beweringen zijn evenwel niet terug te vinden in verzoekers

aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verweerder hieromtrent geen standpunt diende in te nemen of diende te onderzoeken of deze verklaringen konden leiden tot het aanvaarden van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de vermelding in de eerste bestreden beslissing dat geen toepassing kan worden gemaakt van de richtlijnen die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) waarnaar in de aanvraag om machtiging tot verblijf werd verwezen. Hij betoogt dat in andere dossiers wel toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dan ook geschonden zijn.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing evenwel op correcte gronden gemotiveerd dat de instructie waarnaar verzoeker verwijst bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze geacht te worden nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoeker betoogt dat aangezien in het verleden tal van vreemdelingen een verblijfsmachtiging verwierven ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 het gelijkheidsbeginsel vereist dat ook in zijn geval voormelde instructie in aanmerking moet worden genomen. Hij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou toegekend hebben leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen. De theoretische beschouwingen van verzoeker doen geen afbreuk aan dit gegeven.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet kan niet worden weerhouden.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder is tekortgeschoten inzake zijn motiveringsplicht met betrekking tot de reden waarom hij geen toepassing maakt van de instructie van 19 juli 2009, nu verweerder expliciet heeft verwezen naar de gevolgen die voortvloeien uit de arresten met nrs. 198.769 en 215.571 van de Raad van State.

3.1.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat verweerder de bepalingen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek de vereiste dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou kunnen worden ingediend, heeft geschonden.

3.1.2.5. Daar in de Vreemdelingenwet geen “*artikel 62ter*” is opgenomen kan ook geen schending van dit artikel worden vastgesteld.

3.1.2.6. Verzoeker zet nog uiteen dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij sociale banden en engagementen heeft in België, dat hij kennis heeft van de landstalen en dat hij werkbereid is, maar toont hiermee niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd inschatte en het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel miskende. Hierbij kan worden toegelicht dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 uitdrukkelijk stelde dat “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” Aangezien verweerder de situatie van verzoeker beoordeelde op een wijze die in de lijn ligt van de rechtspraak van de Raad van State kan niet geconcludeerd worden dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.2.7. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien verweerder toepassing maakte van een duidelijke bepaling uit de Vreemdelingenwet en verzoeker deze bepaling kende gelet op het feit dat hij er in zijn verblijfsaanvraag uitdrukkelijk naar verwees kan hij ook niet voorhouden dat de regels die zouden worden toegepast niet duidelijk waren. Rekening houdende met het feit dat de Raad van State reeds op 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en verzoeker zijn aanvraag pas tien maanden later indiende kan hij ook niet stellen niet te weten dat deze instructie niet meer bestond.

Er kan niet worden geconcludeerd dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

3.1.2.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker in eerste instantie dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen risico bestaat op een schending van deze verdragsbepaling aangezien zijn gezinsleden ook het grondgebied dienen te verlaten. Hij licht toe dat deze redenering niet opgaat in de hypothese dat een beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn kind en levenspartner wordt geschorst of vernietigd. Verweerder dient bij het nemen van een bestuurlijke beslissing evenwel uit te gaan van de feiten zoals zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing bestaan en niet van hypothesen. Daarenboven moet worden gesteld dat niet blijkt dat hij nog langer een gezin vormt met zijn vrouw en zoon en dat hoe dan ook geen van de gezinsleden waarnaar hij verwijst over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt en dat niet wordt aangetoond dat de eventuele vernietiging van een ten aanzien van deze gezinsleden genomen beslissing, weze het een beslissing waarbij hen een verblijfsmachtiging wordt geweigerd of weze het een bevel om het grondgebied te verlaten, tot gevolg zou hebben dat deze gezinsleden wel zouden zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Ook door te stellen dat er in het verleden mensen tot een verblijf werden gemachtigd ingevolge de toepassing van een instructie die onwettig bleek te zijn toont verzoeker niet aan dat verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen in casu enig door artikel 8 van het EVRM beschermd recht heeft miskend.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, moet worden geduïd dat hij niet aannemelijk maakt dat enig aspect of onderdeel van zijn leven dat valt onder het begrip privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht (cf. RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Zelfs in de veronderstelling evenwel dat dit zo zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren en dat verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting niet aantoonde dat zijn eventuele privéleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan trouwens worden afgeleid dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging of het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die wist dat zijn verblijfssituatie precair was slechts in uitzonderlijke omstandigheden als onverenigbaar met artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd en dat verzoeker niet aantoonde dat deze uitzonderlijke omstandigheden in voorliggende zaak bestaan.

(EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen). In zoverre verzoeker betoogt dat zijn zoon in Oezbekistan kan worden vervolgd omdat hij zijn legerdienst niet heeft vervuld en hij een asielaanvraag indiende en hij stelt dat het jaren kan duren alvorens hij opnieuw naar het buitenland zal kunnen reizen kan de Raad enkel vaststellen dat hij zich beperkt tot ongestaafde beweringen. Uit het gegeven dat verzoeker in de onmiddellijke toekomst eventueel niet naar België zal kunnen komen kan op zich trouwens ook niet worden afgeleid dat verweerder artikel 8 van het EVRM geschonden heeft door het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Door voor te houden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd toont verzoeker evenmin aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden werd. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen motiveringsverplichting in.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 62 en 62ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat terzelfdertijd met de beslissing in zake de regularisatie een beslissing tot verlaten van het grondgebied werd betekend.

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitenge[w]one omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak nog steeds geldt[t] voor een verzoek overeenkomstig artikel 9 bis. Dat de argumenten in zake het artikel 9bis doorwerken wat betreft de legalitei[ts]kwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede admin[i]stratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondbied, ongeacht de later[e] uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingewet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, LT., 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK., C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.,

1/1998, 13). *Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.*”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in voormelde wetsbepalingen, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.2. De Raad merkt voorts op dat de tweede bestreden beslissing op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd en los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing aanleiding dient te geven tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken worden er daarenboven geen redenen aangevoerd die toelaten te besluiten dat de eerste bestreden beslissing door enige onregelmatigheid is aangetast, zodat niet kan worden besloten dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.2.2.3. Aangezien de eerste bestreden beslissing onmiddellijk voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing werd genomen is het standpunt van verzoeker dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat eerst een beslissing wordt genomen omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf alvorens kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienend. Ten overvloede kan trouwens nog worden opgemerkt dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf te worden gemachtigd niet automatisch tot gevolg heeft dat een vreemdeling legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

3.2.2.4. Tevens moet worden herhaald dat er geen artikel 62ter van de Vreemdelingenwet bestaat, zodat de schending van dit artikel niet kan aangevoerd worden.

3.2.2.5. Verzoeker blijft voorts in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat verweerder de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en *“het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen”* geschonden heeft bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel, gelet op het ontbreken van een toelichting, onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK